

Amigas e amigos.

Autoridades das institucións do noso País.

Querido Agustín.

Vimos dos lugares mais distantes da nosa Terra para ofrecer esta homenaxe á túa obra fundadora, á túa biografía de bo e xeneroso. Para che ofrecer este «E» de Escritor que as maos do labrego dos metais, Silverio Rivas, creou para ti.

Vimos á vila onde a alba é manancial e foi ourive do tempo para tecer a túa idade.

Vimos para te celebrar e celebrar o sermos dunha terra cunha cultura que vive e dialoga co mundo en galego, que en galego soña o seu futuro.

Acollémonos á sombra protectora de todos os escritores desta terra, de todas as xentes do común de noso que no labor do día a día construíron o noso idioma con palabras de traballo, de ledicia e de dor. Cantas vidas vividas se necesitan para enxendrar o son dunha soia palabra que nomee a luz desta terra, a que na súa profundidade doura as distancias, a que nos olla desde os seus azuis deitados en verde pano.

Esas mesmas palabras dásnos na túa obra e son fervenza doutras palabras que mudan de son e de textura colorida segundo a hora do día na que receban a luz dos nosos ollos. Palabras grávidas do silencio da luz desta terra.

A túa obra foi tecida con fíos de dourada nube outonal nas chairas e a branca luz das sementeiras do froito sachado nos areais das mariñas. Escrebes na túa obra a nosa biografía colectiva que é a de seres humanos a soñar en galego a sermos desta terra e deste tempo.

Dásnos cos teus personaxes, co teu pensamento, co teu compromiso activo, o futuro na man para o poder ler e soñar.

Escrebes desde o humano para que sexamos home ou muller ou rapaza adolescente que habite os seres do real soñado na túa obra. Cando ti escribes estás a nos dar unha visión do mundo construída desde nós propios, que o quere transformar para que sexa un mundo xusto e solidario. Fas o milagre: ensínasnos a soñar a crear outros mundos outras vidas humanas nas que recoñecermonos.

Como non ter esperanza no futuro do noso idioma e do noso pobo ao ler a túa obra, se nela habita a raíña da luz de xuño cos seus ollos a arder de tanto espreitar o vento da chaira que habita nos seus eidos de veludo?

Estamos aquí contigo abenzoados polas xentes de ben que foron escribindo no caderno escolar do teu maxín, cores, cancións, números que contan e cantan o paso do tempo.

Daqueles que foron pondo nos teus días un pequeno mundo de sinais ou pedriñas brancas para non te perder, para te guiar no teu viver; unha terra que se nega a non ser, unha terra que é mancada hoxe no centro de gravidade do seu ser: o noso idioma.

Agriden o noso idioma e nós defendémolo coa túa obra.

Celebrar a túa obra é celebrar un canto ao futuro, é dar as grazas ao manancial dos soños que viven nos teus libros e que foron bebidos coma auga fresca amantiña nutricia polos nosos rapaces e rapazas. Hoxe habitan e son cántico no maxín dos nosos adolescentes, e todos eles que son o futuro desta terra.

A túa obra é o froito dunha terra cunha cultura que dialoga e vive -mesmo que xa é soñada noutros idiomas do mundo- que é tenrura tanta, a tenrura no amor sen soidade nos soños, na vida secreta das imaxes.

Enches de tenrura e dignidade aquilo que toca a túa escrita, aquilo no que pousas os teus pensamentos que baixan a peteitar nas mans da tarde e coma merlo óllannos co seus ollíños e o seu peteiro amarelo, e son escrita e son letra a nos conmove,r a nos coñecer a nós propios mesmo en idades que xa partiron e fican en nós a revoar ingraeves.

A biografía dos teus personaxes é biografía colectiva: a biografía dun tempo en espiral que nunca acaba. Cos teus textos somos aqueles rapaces e rapazas, como cando nos soñamos e a terra aínda non era redonda. Constrúes a escada que é comunicación entre as idades, e cada tempo do ser humano explica outro tempo que quizais existiu.

Os personaxes da túa obra sosteñen voces que piden a paz, voces que defenden a cerdeira e o paspallás, a biodiversidade cultural, a solidariedade, o amor, o igualitarismo.

A biografía dos personaxes da túa obra: da muller, do home, do adolescente, explícanse, cóntanse desde a biografía do noso pobo, explícannos como pobo que lle está a dar á humanidade unha obra en convivencia con ela, en diálogo.

Na explicación do mundo a ética convive e habita a beleza a descubrir o mundo, para que os ameneiros sintan e veñan á luz, e veña a historia e a memoria sexa a cinza que tingue o corpo do noso presente. Cada rapaz ou rapaza sóñase no seu propio tempo, vive con outros, comparte a complexidade dos seus sentimentos, a súa visión do mundo, aprende a beber os soños como se bebe a auga na clara fonte.

Querido Agustín, a túa obra é unha homenaxe ao noso idioma, o que é fillo de séculos e séculos de acrisolar anacos de palabras incandescentes, ou po de estrelas ou anacos de efémeras verdades cantadas polas tecedeiras do liño, polas sachadoras do millo construídas no día a día, no aprender a ler na liña da vida das maos dos regatos nos eidos cotiáns: quen somos no aprender a interpretar os sons na escuridade da noite nos bosques que douran coma moedas de bronce nos outonos.

Neste día feliz, ancorado nestes días de serena e firme alerta activa ante a hostilidade ao noso idioma que é mancado para que só voe coma ave tolleita, a túa obra é un canto ao seu futuro e ao futuro do noso pobo, o que construíu o idioma, o que deu forma a este anaco da humanidade que somos os galegos.

*Cesáreo Sánchez Iglesias, Presidente da Asociación de Escritoras e Escritores en Lingua Galega
Centro Cultural e Recreativo de Vilalba
20 de xuño de 2009*